se rahwas weel wägga rummal ja ei moleta luggeda, egga kirjutada. Juhtus kord, et warrastas üks Moor. Europamaa mees, kes olli üks Prantsmees, saatis tedda omma tuttwa jurde ühhe kirjaga, mis sees olli keik üllesskirjutedud, mis se moor olli warrastanud. Sai kirri loetud, juttustas Europamaa mees üllesse, mis temma olli warrastanud. Moor panni sedda immeks, ja ütles: wist on se pabber üks immelik asi, kas temma siis näggi, et ta keik teab, mis minna ollen warrastanud. — Moor sai nuhheltud, et ta küll immetses, kudda se teine keik piddi teadma.

Esel ja Löwwi.

Esel, kedda ka Pikkörwaks kutsutakse, juhtus metsas Löwwiga kokko. Tee peal tulli temmale üks teine tuttaw Esel wasto ja ütles: Terre terre, wennikenne! — Hübbemata, olli se wasting. — Miks nönda? küsis teine Esel. Kas sinna selle ülle, et sa Löwwi seltsis, ennamb olled, kui minna, ehk ennamb kui üks teine Esel?

Kui armo pärrast abbet aetakse.

Üks waene mehhike tulli abbemeajaja jurde. Temma abbe olli wägga suureks kasnud. On wannast pruuk, et waesele tük teiba antakse; agga temma pallus, et Meister temma abbet ärra ajaks. — Se Meister lubbas sedda head temmale tehha; agga wõttis ühhe nürri abbeme ajamesse noa, ja kaapis waese mehhe abbet üige süddiste. Waid koer kissendas ja haukus ukseaja ees. Se Meister küsis: mis koeral wigga? — Temma sell ja öppipois üttelsiwad ennast ei middagi sest teadma. Agga se waene mehhike, kelle abbet aeti, ja kes wallu all olli, kostis: minna tüll tean, mis wigga temmal on; temma abbet ka armo pärrast aetakse.